

men ikke Mindretallet, er med Hensyn til, at Medlemstallet skal være 50 og kun undtagelsesvis 30. Mindretallet holder ubetinget paa, at en Kasse, der har 30 Medlemmer, skal kunne faae Anerkjendelse af Ministeriet og komme til at høre til de anerkjendte Sygekasser. Vi kunne ikke være tilfredse med at blive staaende ved, at en Kasse, der har 30 Medlemmer, kun undtagelsesvis kan faae Anerkjendelse, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. Det er netop af den Grund, at det vil bevirke, at omtrent $\frac{1}{3}$ af Landets Sygekasser ville komme til at føre en hensygnende Tilværelse. Det er opløst, at ikke mindre end 247 Sygekasser af de 900 bekjendte have under det fordrede Tal. Man kan maaste tro, at det særlig er i Sjælland, men det er ikke saaledes, Forholdet er omtrent det samme i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Henved 27 pCt. af Sygekasserne, saavel i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne som paa Landet, have ikke det af Ministeren fastsatte Antal Medlemmer, og det er ikke alene paa Landet, men ogsaa i Byerne, at de smaa Sygekasser findes. Naar nu de andre Sygekasser faae Anerkjendelse, men disse ikke, vil det med Nødvendighed medføre en hensygnende Tilværelse for disse. Nu kunde man maaste sige, at Bestemmelsen netop vil anspore dem til at skaffe sig flere Medlemmer. Men man maa dog erindre, at i et Forhold som dette gaar det ikke an at true Folk til at komme med, man hør ikke oprulle Strømmebilleder for dem med Trusler om, at opfylde de ikke de og de særegne Betingelser, faae de ingen Begjærlighed. Her er jo netop et Sted, hvor Folk ere særlig villige til at offere, og jeg tør tilføje, at paa Landet ere jævnlig de smaa Sygekasser fremstaaede ved, at der fra de mere Velstaaendes Side er stillet Offre i Udfigt og ogsaa blevet bragt Offre. Vel er Medlemstallet ikke stort nok i Forhold til Sygekassernes Antal, idet der kun i Kasserne under 50 Medlemmer findes 7,887 Medlemmer eller 6,39 pCt. af hele Medlemsantallet, men jeg skal dog nævne, at der er 100 Sygekasser, fra hvilke vi ingen Beretning have, og det tør vel antages, at disse 100 høre til de smaa. Det vil blive mindst 300 Kasser, som ikke ville kunne faae Anerkjendelse, og det er ikke rigtigt. Det er bedre at hjælpe dem tilrette ved at give dem Anerkjendelse og støtte dem ved at give dem Udfigt til at være og komme frem. Man skal ikke være bange for, at de ville blive ligegyldige. Tværtimod, Tilskudet vil anspore dem, og Tilsynet vil hjælpe dem til at komme ind under mere organisatoriske Former. Jeg tror altsaa, at det vil volde meget betydelige Ulemper, om

man ikke tager Hensyn til Mindretallets Stilling. Hvorfor vi ere bleve staaende ved Tallet 30, er netop, fordi der er ikke mindre end 247 Kasser, der gennemsnitlig have et Antal af 32 Medlemmer.

Med Hensyn til § 6 har den høitærede Minister været imødekommende lige overfor Flertallet, men ingenlunde imod Mindretallet; men paa dette Punkt maa jeg lægge en afgjørende Vægt. Det angaar Sygekassernes Opløsning. Naar en Sygekasse opløses, blive Medlemmerne husvilde, og deraf vil følge, at naar de ikke faae Ret til at blive optagne i andre Sygekasser, ville de naar de ere svage og gamle, ikke kunne blive optagne i nogen Kasse. Nu veed jeg meget vel, at de Gamle kunne blive optagne i andre Kasser i Henhold til Forslaget til § 6, men anderledes forholder det sig med de Svagelige. De ville i hogtallige Forstand blive husvilde. Da ingen Sygekasse efter Forslaget skulde være forpligtet til at optage dem, havde Mindretallet for at afhjælpe denne Trang stillet Forslag om, at de skulde kunne optages under Forudsætning af, at den vedkommende Kommune gav Sygekassen Erstatning for det Tab, den vilde lide i Anledning af de svagelige Medlemmers Optagelse, og selvfølgelig skulde denne Hjælp, som Kommunerne tilskød, udredes i Overensstemmelse med anden Sygehjælp, men ikke regnes som en Fattigundersøttelse. Det forekommer mig at være en stor Uret imod disse Medlemmer, der maaste have offret Udskilligt for at sikke sig, at de ingen Steder kunne komme ind, og Uretten vil være saa meget større, i Fald det Forslag til en Fattiglov bliver vedtaget, som den høitærede Minister har forelagt i det andet Thing. Der har han stillet det humane Forslag, at de, som have været Medlemmer i 10 Aar af en Sygekasse, skulle, naar de ere 60 Aar og forøvrigt ikke have faaet Fattighjælp, kunne faae Hjælp af Kommunen, uden at denne Hjælp maa betragtes som Fattighjælp, og at de ikke maa tæstes ind paa en Fattiganstalt. Men lad os nu antage, at der er saadanne Medlemmer af en opløst Sygekasse. De have maaste været Medlemmer i 7—8 Aar og kunne nu ingen Steder optages. Følgen vil da blive, at de komme paa Fattigvæset, og de ville ikke kunne komme ind under den høitærede Ministers humane Bestemmelse, om, at naar de ere 60 Aar, skal den Hjælp, de faae, ikke betragtes som Fattighjælp. Det forekommer mig at være særlig ubilligt, og det kan vistnok ikke gaa an, selv om man vil antage, at det kun er enkelte Sygekasser, som ville blive opløste. Selv om det kun er enkelte, gaar det jo ikke